

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 17, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1820](#) 15-07-2025

PTI Holding B.V./ (de bestuurder van) Shield Group Holding B.V. en MCG Holding B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1689](#) 30-06-2025

Prijsbepalingsprocedure na vriendelijke uittredingsprocedure binnen een familiebedrijf

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1686](#) 10-06-2025

Alychlo N.V. c.s./SnowWorld N.V.

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:5452](#) 27-08-2025

VvAA Schadeverzekeringen N.V./Bestuurder dakdekkersbedrijf

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:7848](#) 20-08-2025

Tripolis Business Support B.V./Bestuurder

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6637](#) 07-08-2025

Ontslagen bestuurder/Zorg uit het Hart B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5441](#) 17-07-2025

Ontslagen bestuurder/Raeger Stichting

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5012](#) 09-07-2025

Bewijsopdracht wilsonbekwaamheid slaagt niet, bestuurder kan zich niet disculperen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5501](#) 14-05-2025

Gebruik van structuur die inherent risicovol is voor crediteuren leidt tot kennelijk onbehoorlijk bestuur

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:3204](#) 14-04-2025

Placere Placet B.V./HPN Beheer B.V. c.s.

RECHTSPRAAK

VvAA Schadeverzekeringen N.V./Bestuurder dakdekkersbedrijf

Een (voormalig) bestuurder van een dakdekkersbedrijf wordt na een woningbrand tijdens werkzaamheden aan deze woning door de opstalverzekeraar aansprakelijk gesteld voor de schade. De bedrijfsaansprakelijkheidsverzekeraar van het dakdekkersbedrijf biedt geen dekking vanwege een uitsluitingsclausule ‘brandgevaarlijke werkzaamheden’. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt treft wegens het niet afsluiten van een deugdelijke verzekering. Omdat de oorzaak van de brand nog niet vaststaat, wordt verdere beslissing aangehouden tot de volgende zitting.

Feiten

Gedaagde (‘de Bestuurder’) is via zijn holding enig aandeelhouder en bestuurder van een dakdekkersbedrijf (‘de Vennootschap’). De Vennootschap verricht renovatiewerkzaamheden aan het platte dak van een woning en veroorzaakt daarbij een uitlaande brand, met ernstige schade tot gevolg. VvAA Schadeverzekeringen N.V. (‘VvAA’), opstalverzekeraar van de woningeigenaar, laat de schade en de oorzaak onderzoeken.

De Bestuurder verstrekt herhaalde verzoeken om polisgegevens en interviews met de dakdekkers niet. De bedrijfsaansprakelijkheidsverzekeraar van de Vennootschap meldt dat de brandschade niet is gedekt wegens een uitsluitingsclausule ‘brandgevaarlijke werkzaamheden bij derden’.

Twee maanden na de brand treedt de Bestuurder terug als bestuurder. VvAA stelt de Bestuurder vijf maanden na de brand als voormalig bestuurder aansprakelijk voor de schade.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat voor toewijzing moet vaststaan dat de Vennootschap aansprakelijk is voor de brandschade en geen verhaal biedt, én dat de Bestuurder als (voormalig) bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt treft. Over de oorzaak van de brand bestaat nog debat. VvAA krijgt gelegenheid de zittingskritiek aan de onderzoeker voor te leggen en diens nadere reactie in te brengen; de Bestuurder mag daarop antwoorden. Daarna beslist de rechtbank of een onafhankelijk deskundigenonderzoek nodig is.

De rechtbank bespreekt reeds de bestuurdersaansprakelijkheid. Indien komt vast te staan dat de brand door toedoen van de dakdekkers is veroorzaakt, is de Vennootschap in beginsel aansprakelijk. Dat de Vennootschap geen verhaal biedt, is gesteld en niet betwist; als (voormalig) bestuurder rust op de Bestuurder een verzwaarde motiveringsplicht om anders te stellen.

Van persoonlijke aansprakelijkheid van de Bestuurder kan sprake zijn indien de Bestuurder wist of redelijkerwijs had behoren te begrijpen dat door een door hem toegelaten handelwijze de Vennootschap haar verplichtingen niet zou nakomen en geen verhaal zou bieden (vgl. HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758 (*Ontvanger/Roelofsen*) en HR 5 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2627 (*RCI*)). VvAA beroept zich op het ontbreken van een adequate bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering; de rechtbank sluit aan bij ECLI:NL:GHSHE:2020:3156 en ECLI:NL:RBSGR:2011:BR6132. Zij formuleert de hoofdregel dat, gelet op strekking en stelsel van de wet en wanneer schade is veroorzaakt door werkzaamheden of beroepsfout, de vermogensschade door brand gedragen wordt door degene die de schade veroorzaakt, niet door de opstalverzekeraar van de klant. De rechtbank overweegt: ‘Tegen deze achtergrond mag (...) van een professioneel bedrijf als [de Vennootschap] (...) in beginsel worden verwacht dat zij zorgdraagt voor een deugdelijke aansprakelijkheidsverzekering (...). Het was de taak van [de Bestuurder] als enig bestuurder (...) om voor een dergelijke verzekering zorg te dragen.’

De Bestuurder stelt dat hij meende volledige dekking te hebben en verwijst naar zijn tussenpersoon. Dat slaagt niet. Uit een brief van deze tussenpersoon blijkt dat de verzekering is afgesloten voor de vennootschap in verzekerde hoedanigheid van ‘dakdekkersbedrijf exclusief brandgevaarlijke werkzaamheden’ met uitsluitingsclausule ‘brandgevaarlijke werkzaamheden bij derden’; de Bestuurder had daarvan kennis kunnen en moeten nemen. Niet is gesteld of gebleken dat op andere wijze in verhaal was voorzien. Eventuele fouten van de tussenpersoon kunnen VvAA niet worden tegengeworpen. Onder deze omstandigheden treft de Bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt wegens het niet afsluiten van een deugdelijke verzekering.

De overige verwijten van VvAA (niet meewerken aan onderzoek; overdracht bestuur aan ‘een

beroepsfraudeur') leveren geen frustratie van verhaal op en slagen niet.

Iedere verdere beslissing, inclusief schadeomvang, wordt aangehouden tot de volgende zitting waarin na akte van partijen de oorzaak van de brand kan worden vastgesteld.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:5452

Zaaknummer: C/01/403341 / HA ZA 24-251

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: G.N. van Kooten en M. Goedhart

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Tripolis Business Support B.V./Bestuurder

Een vennootschap is bij verstek veroordeeld tot betaling van een opdrachtnemer maar betaling is uitgebleven. De enig bestuurder heeft activa aan de vennootschap onttrokken, waarmee hij een onrechtmatige daad jegens de opdrachtnemer heeft gepleegd. Hij is gehouden de schade die de opdrachtnemer daardoor lijdt te vergoeden.

Feiten

Gedaagde ('de Bestuurder') is enig bestuurder en aandeelhouder van Nedgoed Holding B.V. ('Nedgoed'). Tripolis Business Support B.V. ('Tripolis') verrichtte saneringsadvies voor Nedgoed en Nedgoed is bij verstek veroordeeld het daarvoor in rekening gebrachte bedrag aan Tripolis te voldoen. Het vonnis is onherroepelijk geworden, maar betaling bleef uit.

Tripolis stelt dat de Bestuurder de enige activa van Nedgoed aan verhaal heeft onttrokken: zijn rekening-courant schuld aan Nedgoed is uit de administratie verwijderd en de aandelen in Zuidstad B.V. zijn zonder vergoeding overgedragen aan een nieuwe vennootschap van de Bestuurder. Hierdoor is verhaal door Tripolis onmogelijk. Tripolis vordert veroordeling van de Bestuurder in privé tot betaling van de bedragen uit het verstekvonnis met bijkomende kosten.

De Bestuurder voert aan dat de vordering is verjaard, dat Nedgoed geen verhaalsmogelijkheden had, dat de rekening-courant schuld was verrekend met een tegenvordering en dat Zuidstad B.V. zonder waarde was.

Beoordeling

Verjaring

Ten aanzien van de aangevoerde verjaring overweegt de rechtbank dat volgens artikel 3:310 lid 1 BW een schadevordering verjaart vijf jaar nadat de benadeelde bekend is met de schade en de aansprakelijke persoon. Tripolis werd in augustus 2014 bekend met het verdwijnen van de rekening-courant vordering en de overdracht van Zuidstad B.V. De verjaring werd gestuit

bij brief van 21 december 2018 en die stuiting is nadien herhaald. De dagvaarding volgde in april 2024. De rechtbank oordeelt dat de vordering niet is verjaard.

Bestuurdersaansprakelijkheid

De rechtbank overweegt vervolgens dat Nedgoed slechts beschikte over twee activa: de rekening-courant vordering op de Bestuurder en de aandelen in Zuidstad B.V. De aandelen zijn zonder enige tegenprestatie overgedragen aan een nieuwe vennootschap van de Bestuurder. Uit de jaarstukken blijkt dat Zuidstad B.V. solvabel was en waarde vertegenwoordigde. Het verweer dat de aandelen waardeloos waren, wordt verworpen.

Daarnaast stond in de jaarrekeningen van 2011 en 2012 een aanzienlijke rekening-courant schuld van de Bestuurder aan Nedgoed, die nadien verdween zonder afdoende onderbouwing van verrekening. De rechtbank acht aannemelijk dat de Bestuurder deze schuld bewust uit de administratie heeft verwijderd en ook dit actief aan verhaal heeft onttrokken.

Door beide activa te onttrekken, heeft de Bestuurder bewerkstelligd dat Nedgoed geen verhaal bood. Daarmee heeft hij een onrechtmatige daad jegens Tripolis gepleegd. De Bestuurder is in privé aansprakelijk voor de schade, die bestaat uit de bedragen waarvoor Nedgoed eerder was veroordeeld, vermeerderd met rente en kosten. De vordering tot buitengerechtelijke kosten wordt afgewezen, omdat Tripolis niet heeft onderbouwd dat meer is gedaan dan aanmanen. De beslagkosten zijn toewijsbaar op grond van artikel 706 Rv.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:7848

Zaaknummer: C/03/329910 / HA ZA 24-189

Rechters: A.M. Koster-van der Linden

Advocaten: P.P.M. Kerckhoffs en S.H.O. Aben

Wetsartikelen: 6:162 BW, 3:310 lid 1 BW en 706 Rv

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Raeger Stichting

Een bestuurder is ontslagen vanwege onder meer het lekken van een vertrouwelijk rapport en het inzetten van de cliëntenraad tegen de raad van toezicht. Daarmee heeft de bestuurder ernstig verwijtbaar gehandeld. De verzoeken tot het toekennen van diverse vergoedingen worden afgewezen. Het verzoek van de stichting tot veroordeling van de bestuurder tot terugbetaling van onder meer te veel ontvangen loon wordt daarentegen toegewezen. Een beroep van bestuurder op décharge faalt.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is per 1 mei 2012 in dienst getreden bij Raeger Stichting ('Raeger') in de functie van statutair bestuurder. Op 10 mei 2023 laat de raad van toezicht ('RvT') aan de Bestuurder weten dat zij PricewaterhouseCoopers ('PWC') opdracht geeft tot het uitvoeren van een cultuuronderzoek binnen Raeger naar aanleiding van signalen en meldingen op het gebied van bejegening en cultuur. In de daaropvolgende periode heeft zich een aantal incidenten voorgedaan. Raeger verwijt de Bestuurder een nieuwe cliëntenraad ('CR') te hebben benoemd in reactie op een klacht van de voorzitter van de CR, te hebben genegeerd dat er nog een CR actief is, zonder overleg met de RvT de klachtenregeling van Raeger te hebben aangepast, en ondanks een verbod tot het doen van mededelingen over het PWC-rapport uitlatingen over dat rapport te doen. Op 30 augustus 2024 heeft de RvT de Bestuurder als statutair bestuurder ontslagen en haar dienstverband met Raeger beëindigd.

De Bestuurder verzoekt de rechtbank Raeger te veroordelen tot betaling van onder meer een billijke vergoeding van € 200.000 bruto, een contractuele ontslagvergoeding, de transitievergoeding en de gefixeerde schadevergoeding. Raeger verzoekt een veroordeling van de Bestuurder tot terugbetaling van onder meer te veel ontvangen loon.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Het verwijtbaar handelen van de Bestuurder is komen vast te staan. Ondanks de vertrouwelijkheid heeft de Bestuurder het PWC-onderzoek met de CR besproken, waarbij de Bestuurder de CR verkeerd heeft ingelicht. Ook op andere punten heeft de Bestuurder de CR verkeerd geïnformeerd. De relatie tussen de CR en de RvT is daardoor verstoord. Van de Bestuurder had vertrouwelijkheid mogen worden verwacht. Daarnaast heeft de Bestuurder op eigen initiatief en buiten medeweten van de zittende CR om een nieuwe CR aangesteld en daarbij de zittende CR genegeerd, in strijd met de voor de benoeming van de CR geldende regels. Ook heeft de Bestuurder zelf de klachtenregeling van Raeger aangepast. Zij heeft het e-mailadres waarop klachten werden ontvangen gewijzigd naar een e-mailadres waartoe zij, en niet de RvT, toegang had. Het gevolg daarvan was dat klachten van zowel cliënten als medewerkers van Raeger door de Bestuurder werden ontvangen en niet door de RvT. Daarmee was het voor de RvT niet mogelijk om toezicht te houden en was de veiligheid van cliënten en medewerkers van Raeger niet gewaarborgd.

Van ernstig verwijtbaar handelen door Raeger is geen sprake. De RvT heeft in mei 2023 besloten een cultuuronderzoek door PWC te laten uitvoeren naar aanleiding van de signalen die zij ontving, waaronder klachten over bejegening. Volgens de Bestuurder had Raeger moeten kiezen voor de klachtenprocedure, maar geen rechtsregel brengt mee dat Raeger hiertoe verplicht was. Omdat de RvT goede reden had voor het PWC-onderzoek en de RvT de Bestuurder over de aanleiding en uitkomsten heeft geïnformeerd, kan het PWC-onderzoek niet worden gezien als een aan de RvT te wijten oorzaak van een breuk in de vertrouwensrelatie. Omdat er geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen door Raeger wordt het verzoek om een billijke vergoeding afgewezen.

De rechtbank volgt Raeger in haar standpunt dat aan de Bestuurder geen contractuele vergoeding toekomt omdat de relatie wordt beëindigd op grond van handelingen of nalatigheid van de Bestuurder. Het verzoek tot betaling van de transitievergoeding wordt afgewezen, evenals de gefixeerde schadevergoeding.

Het verzoek van Raeger tot toekenning van haar loonvordering ten aanzien van te veel betaald salaris wordt toegewezen. Het beroep van de Bestuurder op de klachtplicht faalt, evenals het beroep op verjaring. De Bestuurder voert verder aan dat Raeger geen aanspraak kan maken op terugbetaling van beloningen in de jaren 2021, 2022 en 2023 omdat uit de notulen van vergaderingen blijkt dat aan haar decharge is verleend. De rechtbank gaat hierin niet mee. Decharge geldt alleen voor punten die uit de jaarstukken blijken of op een andere manier aan de RvT bekend zijn gemaakt, wat niet het geval was. De Bestuurder wordt veroordeeld het te veel betaalde salaris terug te betalen en zij wordt veroordeeld in de proceskosten.

Redactie, augustus 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5441

Zaaknummer: 758664

Rechters: R.H.C. Jongeneel

Advocaten: R.H.G. Evers, Y.H.M. van Mierlo en M.C.T. Burgers

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub e BW, 7:669 lid 3 sub e BW en 7:682 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

PTI Holding B.V./ (de bestuurder van) Shield Group Holding B.V. en MCG Holding B.V.

De enig bestuurder, tevens meerderheidsaandeelhouder, van een leverancier van video-oplossingen verkoopt bepaalde activa aan een derde zonder de vereiste goedkeuring van de medeaandeelhouder(s). Het hof oordeelt dat de medeaandeelhouder door de activa-transactie geen schade heeft geleden en dat haar vorderingen derhalve niet toewijsbaar zijn.

Feiten

In deze zaak heeft de enig bestuurder Shield Group Holding B.V. ('SGH'), tevens meerderheidsaandeelhouder, van Iwitness B.V. ('Iwitness') zonder de op grond van de aandeelhoudersovereenkomst vereiste goedkeuring van haar medeaandeelhouder(s), onder wie PTI Holding B.V. ('PTI'), de software, de voorraden, de intellectuele-eigendomsrechten, de klanten en de goodwill van Iwitness verkocht en overgedragen aan MCG Holding B.V. ('MCG') ('de Transactie').

Vervolgens heeft Iwitness een deel van de koopprijs aangewend om haar schuld aan SGH af te lossen.

Na het bekend worden van de Transactie heeft PTI MCG en de bestuurder van SGH ('de Bestuurder') aansprakelijk gesteld voor de schade die PTI heeft geleden als gevolg van de Transactie en heeft zij ook conservatoir derdenbeslag gelegd.

Rechtbank

In eerste aanleg heeft PTI onder meer gevorderd om:

- voor recht te verklaren dat SGH en/of de Bestuurder wanprestatie hebben gepleegd onder de aandeelhoudersovereenkomst en dat SGH, de Bestuurder en MCG ('SGH c.s.') onrechtmatig jegens haar hebben gehandeld; en

- SGH c.s. hoofdelijk te veroordelen tot betaling aan PTI van de door haar geleden schade.

Ter onderbouwing van haar vordering brengt PTI naar voren dat zij als aandeelhouder van Iwitness schade had geleden doordat, door toedoen van SGH c.s. en in strijd met de aandeelhoudersovereenkomst, de activa van Iwitness beneden de waarde aan MCG zijn verkocht en de onderneming is gestaakt.

De rechtbank overwoog dat SGH tekort is geschoten in de nakoming van de aandeelhoudersovereenkomst, maar wijst de schadevordering af omdat PTI tegenover de gemotiveerde betwisting van SGH c.s. onvoldoende had onderbouwd dat zij door de Transactie schade had geleden.

Hof

In hoger beroep overweegt het hof dat bij de beoordeling van de schade een vergelijking gemaakt moet worden tussen de:

- toestand zoals deze in werkelijkheid is, dat wil zeggen de verkoop van de activa voor de koopprijs; en
- hypothetische situatie, dat wil zeggen de toestand zoals die (vermoedelijk) zou zijn geweest indien het gewraakte handelen niet zou hebben plaatsgevonden, waarbij rekening gehouden dient te worden met de resultaats- en liquiditeitsontwikkeling bij Iwitness.

Het hof geeft verder aan dat bij de beoordeling tot uitgangspunt strekt dat PTI – als aandeelhouder van Iwitness – alleen voor vergoeding vatbare schade heeft geleden indien blijkt dat de werkelijke en ook realiseerbare verkoopwaarde zo hoog was, dat daarmee werkelijk een opbrengst voor PTI kon worden gerealiseerd dan wel, als bij gebreke van de gewraakte Transactie een (andere) activaverkoop zou hebben plaatsgevonden, alle schuldeisers van Iwitness voldaan hadden kunnen worden, zodat nog geld te verdelen zou zijn geweest onder de aandeelhouders.

Het hof concludeert dat er geen perspectief was op voortzetting van de onderneming, zodat verkoop van de activa voor de koopprijs of insolventie de enige reële opties waren, mede gelet op het belang van de schuldeisers van de onderneming, zonder dat dit uiteindelijk tot uitkering van enig bedrag aan de aandeelhouders – in die hoedanigheid – had kunnen leiden. Dit heeft tot gevolg dat de schade derhalve begroot dient te worden op nihil en daarop dus de vorderingen van PTI afstuiten.

De slotsom is dat het hof het vonnis, voor zover de gevorderde verklaring voor recht dat SGH is tekortgeschoten in de nakoming van de aandeelhoudersovereenkomst is toegewezen, vernietigt en het vonnis voor het overige bekrachtigt.

M.J. van de Graaf, september 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1820

Zaaknummer: 200.329.139/01

Rechters: M.M. Korsten-Krijnen, J.W. Frieling en J.M. van den Berg

Advocaten: H.J. Hagemans, M.H.M. Deppenbroek en T.J. Teggelaar

Wetsartikelen: 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Prijsbepalingsprocedure na vriendelijke uittredingsprocedure binnen een familiebedrijf

In een familiebedrijf heerst onenigheid. Dit leidt tot een enquête- en uitstotingsverzoek. Uiteindelijk besluiten de verschillende partijen toch een gezamenlijk verzoek tot vriendelijke uittreding ex artikel 2:343c BW te doen. De OK heeft een deskundige aangewezen die onderzoek doet naar de waarde van de aandelen van de minderheidsaandeelhouder in de vennootschap. Partijen twisten vervolgens over de vraag welke informatie de deskundige met de minderheidsaandeelhouder mag delen. De OK oordeelt dat de deskundige dit in beginsel mag bepalen maar dat het voorstel dat hij dienaangaande doet nog kan worden voorgelegd aan de OK.

Feiten

Binnen een familiebedrijf zijn de aandeelhouders het onderling niet eens met elkaar. Uiteindelijk zijn partijen er tijdens een vorige procedure (zie OR 2025-0095) uitgekomen dat [broer] Holding B.V. ('de Minderheidsaandeelhouder') zijn aandelen zal aanbieden aan [zus] Holding B.V. ('de Meerderheidsaandeelhouder') en haar partner.

De deskundige deelt vervolgens zijn plan van aanpak inclusief begroting met de OK. Hierop hebben partijen hun visie gegeven, waarna de deskundige zijn plan van aanpak definitief heeft gemaakt. Dit definitieve plan van aanpak inclusief begroting heeft hij ingediend bij de OK, tezamen met de vraag aan de raadsheer-commissaris hoe de deskundige moet omgaan met een verzoek van de vennootschap om informatie betreffende [Activa BV] en haar dochtervennootschappen niet te delen met de Minderheidsaandeelhouder. De deskundige heeft hiervoor een werkwijze opgesteld, terwijl de vennootschap en de Meerderheidsaandeelhouder een alternatieve werkwijze wensen. De OK buigt zich hierover in deze procedure.

Inhoudelijk oordeel OK

Partijen hebben in eerste instantie geen bezwaar gemaakt tegen de begroting, waardoor deze door de OK wordt overgenomen. Partijen zijn het er ook over eens dat de kosten voor de deskundige betaald moeten worden volgens de wettelijke regeling, en dat de vennootschap het voorschot betaalt, waarin de OK partijen dan ook volgt.

Wat betreft de informatieverstrekking stelt de deskundige voor om de betrokken partijen een geheimhoudingsverklaring te laten tekenen voor wat betreft de gegevens uit het verzoek van de vennootschap. De vennootschap en de Meerderheidsaandeelhouder hebben hiertegen bezwaar gemaakt en zijn van oordeel dat de geheimhoudingsverklaring onvoldoende waarborg biedt tegen het delen van gegevens door de Minderheidsaandeelhouder. De vennootschap en de Meerderheidsaandeelhouder stellen voor om eerst te bepalen welke gegevens gedeeld moeten worden, om vervolgens te overleggen. De Minderheidsaandeelhouder meent dat alles met betrekking tot het verzoek met haar gedeeld moet worden en dat de redenen die de andere partij aanvoert dit niet anders maken vanwege onvoldoende belang.

De OK komt tot het oordeel dat het kort gezegd aan de deskundige is om te bepalen welke gegevens nodig zijn voor het deskundigenonderzoek en dat de deskundige niet verplicht is om alle gegevens met alle partijen te delen. De deskundige dient wel hoor en wederhoor toe te passen. De gegevens zal de deskundige naar verwachting ontvangen van een derde. Nadat de deskundige heeft besloten welke informatie hij wel en welke informatie hij niet met partijen zal delen, kan eventueel binnen 14 dagen gemotiveerd en concreet aan de OK worden verzocht om af te wijken van het oordeel van de deskundige, waarna de OK de deskundige zal instrueren.

Conclusie OK

De OK stelt aldus zelf een werkwijze vast, waarbij de keuze om de informatie wel of niet te delen met de Minderheidsaandeelhouder naar oordeel van de deskundige blijft. De OK bepaalt tot slot een datum voor het indienen van het deskundigenbericht.

M. Roetman, september 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1689

Zaaknummer: 200.351.523/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen, E. Loesberg, M.J.R. Broekema en F. Marring

Advocaten: R.Q. Potter, C.R.B. Jonker, R.H. Knegtering, J.M.C. Kemper, D.J.M. Lange en S.G.H. Nieuwendijk

Wetsartikelen: 2:343c BW, 2:343 BW, 2:340 BW en 187 Rv

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Zorg uit het Hart B.V.

Het ontslag op staande voet van een statutair bestuurder vanwege fysiek geweld jegens de aandeelhouder is niet rechtsgeldig gegeven omdat het geweld niet is bewezen en de dringende reden aldus niet is komen vast te staan. Vanwege de verstoorde relatie had de arbeidsovereenkomst evenwel kunnen worden ontbonden. Aan de bestuurder worden diverse vergoedingen toegekend.

Feiten

In november 2019 is verzoekster ('Bestuurder') in dienst getreden bij Zorg uit het Hart B.V. ('ZH') in de functie van 'bedrijfsleidster en activiteitbegeleidster'. De Bestuurder is op staande voet ontslagen vanwege fysiek geweld tegen de oprichter en aandeelhouder van ZH. ZH is in het tussenvonnis in de gelegenheid gesteld de dringende reden voor ontslag op staande voet te bewijzen, terwijl de Bestuurder in de gelegenheid is gesteld toe te lichten op welke dagen zij plus- of vakantie-uren heeft opgebouwd.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. ZH is in de gelegenheid gesteld te bewijzen dat de Bestuurder de oprichter van ZH fysiek heeft aangevallen. De rechtbank is van oordeel dat ZH niet in het opgedragen bewijs is geslaagd. Uit de verklaringen blijkt dat geen van de genoemde personen bij het incident tussen de oprichter van ZH en de Bestuurder aanwezig is geweest. Nu geen van deze personen het incident tussen de oprichter van ZH en de Bestuurder heeft gezien en het gaat om verklaringen op basis van wat zij van de oprichter van ZH daarover hebben gehoord, kunnen deze – niet onder ede afgelegde – verklaringen waarvan de juistheid door de Bestuurder is betwist, niet dienen als bewijs.

ZH wordt veroordeeld tot betaling van de transitievergoeding en de gefixeerde schadevergoeding. Hoewel het dienstverband ten onrechte met onmiddellijke ingang is geëindigd, is het naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk dat, het ontslag op staande voet weggedacht, de arbeidsrelatie niet erg lang had voortgeduurd vanwege de uit het dossier

blijkende slechte verstandhouding tussen de oprichter van ZH en de Bestuurder. Aannemelijk is derhalve dat het dienstverband binnen een half jaar met een redelijke grond, een verstoorde relatie, had kunnen worden ontbonden. Voorts is, zoals ZH aanvoert, aannemelijk dat de Bestuurder, ondanks het concurrentiebeding en de omstandigheid dat het na een ontslag op staande voet lastiger is om te solliciteren, binnen afzienbare tijd binnen de zorg een baan op acceptabele reisafstand kan vinden. Overigens heeft de Bestuurder geen enkel inzicht gegeven in haar inkomenssituatie en sollicitatiepogingen. Dat de Bestuurder de door haar geclaimde schadeposten daadwerkelijk heeft geleden en hoe hoog die zijn, heeft zij niet geconcretiseerd, laat staan onderbouwd. De rechtbank acht alles afwegende op grond van het voorgaande, de beperkte duur van het dienstverband, de omstandigheid dat de transitievergoeding en de vergoeding wegens onregelmatige opzegging zullen worden toegekend en het feit dat inmiddels sprake was van een verstoorde arbeidsrelatie tussen partijen waardoor het dienstverband naar alle waarschijnlijkheid anders ook op korte termijn was geëindigd, een billijke vergoeding van € 5.000 bruto redelijk.

De Bestuurder heeft ter onderbouwing van haar standpunt een uitwerking van de door haar in schriftelijke bijgehouden uren overgelegd. Overigens ontbreekt in deze uitwerking nog steeds de specificatie van de dagen waarop zij de plusuren heeft opgebouwd en heeft opgenomen. Ook de vermelding van pauzes en een berekening van de plusuren ontbreekt. ZH betwist bovendien concreet en gemotiveerd de juistheid van het overgelegde overzicht. De Bestuurder heeft haar verzoek aldus naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd. Dat sprake is van plusuren is niet komen vast te staan. Het verzoek, alsmede de gevorderde wettelijke verhoging en wettelijke rente, wordt daarom afgewezen. ZH wordt in de proceskosten veroordeeld.

Redactie, augustus 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6637

Zaaknummer: C/05/443714 / HA RK 24-166

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: S. Yadegari en T.T. Robijn

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW en 7:682 lid 3 sub b BW

RECHTSPRAAK

Placere Placet B.V./HPN Beheer B.V. c.s.

Een houder van een pandrecht op aandelen verzoekt de voorzieningenrechter om de van toepassing zijnde blokkeringsregeling te doorbreken. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af omdat de blokkeringsregeling in beginsel onverkort geldt en (nog) niet is aangetoond dat deze de uitwinning van het pandrecht onmogelijk of uiterst bezwaarlijk maakt. De pandhouder heeft vooralsnog nagelaten de aanbiedingsprocedure volledig te doorlopen.

Feiten en vordering

Humphrey's Beheer B.V. is aandeelhouder in vennootschappen die de Humphrey's restaurants exploiteren. Robad Holding B.V. ('Robad') en HPN Beheer B.V. ('HPN') houden samen alle aandelen in Humphrey's Beheer. Ter zekerheid van een lening is in 2014, 2016 en 2018 een pandrecht gevestigd op deze aandelen ten gunste van Placere Placet B.V.

HPN is bij vonnis van juli 2024 veroordeeld tot betaling van € 1.687.500 aan Placere Placet. Placere Placet tracht vervolgens het pandrecht uit te winnen door verkoop van de aandelen, maar stuit daarbij op de in de statuten opgenomen blokkeringsregeling. Zij verzoekt vervolgens de voorzieningenrechter om deze regeling buiten toepassing te verklaren en goedkeuring te verlenen voor overdracht van de aandelen aan zichzelf, tegen een symbolisch bedrag van € 1 en kwijtschelding van € 675.000 op de vordering. Subsidiair stelt Placere Placet dat de blokkeringsregeling reeds is doorlopen, althans dat deze moet worden aangepast zodat de aandelen binnen redelijke termijn verkocht kunnen worden.

Juridisch kader

Artikel 2:195 lid 1 BW bepaalt dat aandelen in beginsel eerst moeten worden aangeboden aan mede-aandeelhouders, tenzij de statuten anders bepalen. Lid 7 biedt de mogelijkheid dat de rechter de blokkeringsregeling geheel of gedeeltelijk buiten toepassing verklaart indien de belangen van de verzoeker dat bepaaldelijk vorderen en de belangen van anderen daardoor

niet onevenredig worden geschaad. Artikel 2:198 lid 6 BW bepaalt dat deze blokkeringsregeling ook geldt bij overdracht van aandelen door een pandhouder. Artikel 3:250-251 BW regelen de executoriale verkoop van verpande aandelen en bieden de pandhouder de mogelijkheid om afwijkende verkoopwijzen of verblijving van aandelen aan zichzelf te verzoeken. Uit HR 22 juni 2018 (ECLI:NL:HR:2018:97, zaaknr. 17/04997) volgt dat bij executie van verpande aandelen door een pandhouder eveneens de blokkeringsregeling moet worden nageleefd.

Blokkeringsregeling buiten toepassing?

Placere Placet stelt dat de blokkeringsregeling niet op haar situatie van toepassing is, omdat feitelijk slechts één aandeelhouder – [verweerder 4] – achter de aandelen staat. De voorzieningenrechter oordeelt echter dat HPN en Robad afzonderlijke rechtspersonen zijn en dat om die reden sprake is van meerdere aandeelhouders. De blokkeringsregeling geldt daarom onverkort. Verder benadrukt de rechter dat Placere Placet bij de vestiging van het pandrecht wist dat de aandelen geblokkeerd waren en dus rekening moest houden met de toepasselijkheid van de regeling.

Volgens de rechtbank heeft Placere Placet onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de blokkeringsregeling de uitwinning onmogelijk of uiterst bezwaarlijk maakt. Integendeel, zij heeft de aanbiedingsprocedure zelf niet volledig doorlopen: er is namelijk geen formeel aanbod gedaan tegen een vastgestelde prijs en ook zijn geen onafhankelijke deskundigen benoemd zoals de statuten voorschrijven. Daarmee is niet aangetoond dat de regeling uitwinning van de aandelen onmogelijk maakt of dat het belang van Placere Placet 'bepaaldelijk vordert' dat deze buiten toepassing wordt verklaard. Bij gebreke van voldoende onderbouwing worden ook de subsidiaire en meer subsidiaire verzoeken afgewezen.

G.I. Prakke, augustus 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:3204

Zaaknummer: C/05/445304 / KG RK 24-928

Rechters: D. Rijpma

Advocaten: M.A.H. Enthoven, K. de Bruijn en E.A.S. Jansen

Wetsartikelen: 2:195 BW, 3:250 BW, 3:251 BW en 2:198 BW

RECHTSPRAAK

Alychlo N.V. c.s./SnowWorld N.V.

OK; uitkoop. In een uitkoopprocedure is voor de waardering van de aandelen een deskundige ingeschakeld. De bij de overdracht van de aandelen betrokken partijen zijn het niet eens over de inhoud van het deskundigenbericht. Daarom beoordeelt de OK gemotiveerd of zij de conclusies uit het deskundigenbericht gaat volgen en geeft zij de opdracht om een aanvullend deskundigenbericht op te stellen.

Partijen

Op de dag van de dagvaarding verschaft Alychlo N.V. ('Alychlo') minstens 95% van het geplaatste kapitaal van SnowWorld N.V. ('SnowWorld'). Alychlo heeft SnowWorld en de overige aandeelhouders ('investeerders') gedagvaard, omdat zij hun aandelen via de uitkoopprocedure wil overnemen. In het verloop van de procedure heeft Alychlo haar gehele aandelenbelang overgedragen aan haar dochter SnowWorld TopCo B.V. ('TopCo'). Alychlo heeft een lastgevingsovereenkomst met TopCo gesloten. Op basis daarvan stelt Alychlo haar uitkoopvordering in deze procedure als eiser en als lasthebber van TopCo in. Samen worden Alychlo en TopCo aangemerkt als Alychlo c.s.

Feiten en omstandigheden

De OK heeft al twee tussenarresten gewezen. Daarin heeft de OK de vordering van Alychlo tot overdracht van de aandelen toegewezen. Voor het bepalen van de prijs van de aandelen heeft de OK een onderzoek bevolen door een deskundige. Daarbij mag de deskundige eerdere rapporten en bevindingen van andere deskundigen benutten. Zie nader OR 2024-0067. In het tweede tussenarrest heeft de OK een budget voor het onderzoek vastgesteld. Nadat partijen hebben gereageerd op het concept, heeft de deskundige zijn deskundigenbericht uitgebracht.

Beoordeling OK

Aan het begin van haar beoordeling benadrukt de OK dat zij uiteindelijk de prijs van de over te dragen aandelen gaat bepalen. Daarbij kan zij het deskundigenbericht meewegen, maar zij is

niet gebonden aan de inhoud daarvan. Op haar rust een beperkte motiveringsplicht als zij besluit haar waardering al dan niet op de bevindingen van de deskundige te baseren. De OK zal wel alle aangevoerde omstandigheden en bezwaren van partijen in aanmerking nemen. Bij de beantwoording van de vraag of zij de conclusies van de deskundige in haar beslissing gaat volgen, gaat de OK in op alle voldoende gemotiveerde bezwaren van de partijen, voor zover deze niet gemotiveerd in het deskundigenbericht zijn verworpen.

Volgens de investeerders heeft de deskundige een te lage prijs bepaald. Zij voeren vier bezwaren aan. De eerste twee bezwaren van de investeerders zijn door de deskundige al in het deskundigenbericht besproken. Alsnog hebben de investeerders hun bezwaren in een memorie na deskundigenbericht herhaald. Met betrekking tot deze eerste twee bezwaren volgt de OK de deskundige in zijn oordeel, omdat de investeerders hun bezwaren onvoldoende hebben gemotiveerd. Ook de overige twee bezwaren bespreekt de OK. Uiteindelijk acht zij de toelichting van de deskundige op deze bezwaren toereikend. De OK sluit zich aan bij het deskundigenbericht, dat de bezwaren verwerpt.

Alychlo c.s. en SnowWorld vinden dat de deskundige de investeringsbehoefte van SnowWorld onderschat en dat daardoor de waardering van de aandelen te hoog is. De OK oordeelt dat de omvang van de jaarlijkse investeringsbehoefte van SnowWorld nader moet worden toegelicht en onderbouwd. Ook de achterstallige investeringsbehoefte en de doorwerking daarvan in de jaarlijkse investeringsbehoefte moeten nader worden onderbouwd. De OK vraagt de deskundige om zijn conclusies met inachtneming van de bezwaren van Alychlo c.s. nader te motiveren. Hiervoor moet hij een aanvullend deskundigenbericht opstellen en een aantal vragen van de OK beantwoorden.

Beslissing OK

De OK houdt haar beslissing aan tot het aanvullend deskundigenbericht is opgesteld en alle partijen een akte uitlaten aanvullend deskundigenbericht hebben genomen.

A. Schulz, september 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1686

Zaaknummer: 200.327.963/01OK

Rechters: C.C. Meijer, A.W.H. Vink, E. Loesberg, A.J.C.C.M. Loonen en M.N. Hoogendoorn

Advocaten: J.W. de Groot, A.R.T. Kroon, R.G.J. de Haan, D.H. Tilanus, T.G.G. Raijmakers, D. van der Linden en S.W.B. Weerkamp

Wetsartikelen: 2:92a BW

RECHTSPRAAK

Gebruik van structuur die inherent risicovol is voor crediteuren leidt tot kennelijk onbehoorlijk bestuur

Op vordering van de curator houdt de rechtbank de bestuurders van een gefailleerde groepsmaatschappij aansprakelijk voor het faillissementstekort. Het bestuur hanteerde een structuur die grote risico's opleverde. Daarbij is het vennootschappelijke belang opgeofferd aan het belang van andere groepsvennootschappen.

Feiten en vordering

Een curator vordert van bestuurders van een failliete vennootschap betaling van het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. Volgens de curator is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur vanwege het navolgende.

Gefailleerde maakt onderdeel uit van een groep die door de bestuurders bestuurd wordt. Gefailleerde is in 2017 opgericht en produceert afsluiters voor de olie- en gasindustrie. Vóór 2017 geschiedde die productie door een eerdere groepsmaatschappij, die in 2017 gefailleerd is. Die eerdere groepsmaatschappij was structureel verlieslatend. Feitelijk heeft gefailleerde de activiteiten van die vennootschap voortgezet. In 2024 is het faillissement van gefailleerde uitgesproken.

Vanaf de oprichting zijn de activiteiten van gefailleerde structureel verlieslatend. Het uiteindelijke tekort in het faillissement bedraagt circa vijf miljoen euro. Volgens de curator heeft het bestuur een structuur opgezet die grote risico's voor crediteuren met zich bracht. Die risico's hebben zich volgens de curator ook verwezenlijkt.

Rechtbank: inherent risicovolle structuur

Volgens de rechtbank is komen vast te staan dat gefailleerde de afsluiters exclusief aan een groepsmaatschappij moest verkopen, terwijl die groepsmaatschappij niet verplicht was de afsluiters van gefailleerde in te kopen; zij mocht ook elders inkopen. Er werd een onderlinge prijs (*transfer pricing*-arrangement) gehanteerd, die voor gefailleerde te laag was, waardoor

zijn verliezen zich opstapelden. Gefailleerde was voor zijn financiering volledig afhankelijk van groepsmaatschappijen, welke financiering in het voorjaar van 2023 is gestaakt. Daardoor werd voorzienbaar dat crediteuren van gefailleerde niet langer konden worden betaald. Voorts zijn alle activa van gefailleerde vlak voor het faillissement verkocht aan een groepsmaatschappij, waarbij de koopsom werd verrekend met de vordering die men had uit hoofde van de financiering.

Uit deze feiten leidt de rechtbank af dat er sprake is geweest van een inherent risicovolle organisatie van de ondernemingsactiviteiten, welke risico's voorzienbaar waren en zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Er was volgens de rechtbank sprake van een 'stroppenvennootschap', waarbij het bestuur er bewust voor heeft gekozen de structuur aldus vorm te geven; anders had het bestuur wel aanpassingen doorgevoerd, gezien de zware schuldenlast. Verder was het *transfer pricing*-arrangement naar het oordeel van de rechtbank niet zakelijk. Volgens de rechtbank heeft het bestuur het vennootschappelijke belang van gefailleerde en het belang van haar crediteuren opgeofferd aan het belang van andere groepsmaatschappijen. Aldus is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Verweren bestuur

Het bestuur heeft nog diverse verweren gevoerd. Allereerst heeft het bestuur gesteld dat het faillissement is veroorzaakt door de coronacrisis, die gevolgd is door de 'Suez-crisis' en de energiecrisis. De rechtbank maakt daar korte metten mee. De activiteiten waren vanaf het begin verlieslatend en niet is aangetoond dat externe oorzaken enige substantiële invloed hadden op de resultaten. Verder heeft het bestuur een beroep gedaan op *décharge*, maar een *décharge* brengt niet met zich dat een curator geen vordering ex artikel 2:248 BW meer zou kunnen instellen. Voorts heeft het bestuur nog gesteld dat de structuur reeds in 2017 is opgezet, aldus buiten de driejaarstermijn van artikel 2:248 BW. De rechtbank passeert ook dat verweer, omdat het bestuur de structuur altijd heeft gehandhaafd. Verder is niet gebleken van gronden voor disculpatie of matiging.

Slotsom

Aldus worden de bestuurders hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort. Het vonnis wordt ook uitvoerbaar bij voorraad verklaard, onder de voorwaarde dat de curator alle gelden die hij uit hoofde van de executie van het vonnis ontvangt, overmaakt op een derdengeldrekening, totdat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

A.D. van Dalen, augustus 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5501

Zaaknummer: C/02/426558 / HA ZA 24-516 (E)

Rechters: C.T.M. Luijks, W.J.M. Fleskens en N.E.J.M. Stoof

Advocaten: E. van der Kolk en A.P. Macro

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bewijsopdracht wilsonbekwaamheid slaagt niet, bestuurder kan zich niet disculperen

Een inmiddels overleden bestuurder is aansprakelijk gesteld door de curator in het faillissement van een vennootschap op grond van artikel 2:248 BW. Voor het beroep op disculpatie moet worden bewezen dat de bestuurder vanaf maart 2020 zijn wil niet meer kon bepalen vanwege dementie. Er zijn drie getuigen gehoord. De afgelegde verklaringen overtuigen de rechtbank niet. Daarnaast hebben de verklaringen een beperkte bewijskracht, omdat de getuigen nauw betrokken zijn en deels een eigen belang hebben. Een medische onderbouwing zoals een verklaring van behandelend artsen of een onafhankelijke deskundige ontbreekt. Ook andere verweren worden niet gevolgd, zodat de rechtbank de vorderingen van de curator toewijst.

Inleiding

In deze zaak draait het om de aansprakelijkheid van een hoogbejaarde bestuurder in het faillissement van een vennootschap. Nadat de procedure al liep, stelt de rechtbank de bestuurder op 11 oktober 2023 onder bewind en benoemt zijn kleinzoon tot bewindvoerder. Na het overlijden van de bestuurder eindigt het bewind van rechtswege (art. 1:449 lid 1 BW). De rechtbank wijst het vonnis daarom jegens de bestuurder als oorspronkelijke procespartij, en tevens jegens de zoon en de betrokken vennootschap.

De curator vordert hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders voor het boedeltekort. Ten aanzien van de bestuurder beoordeelt de rechtbank twee vragen: (i) kan hij zich disculperen omdat hij bij aanvang en tijdens zijn bestuurschap wilsonbekwaam is (art. 2:248 lid 3 BW), en (ii) bestaat er grond voor matiging wegens de duur van zijn bestuurschap (art. 2:248 lid 4 BW)?

Disculpatie

Over de wilsonbekwaamheid legt de rechtbank de bewijslast bij de bewindvoerder: die moet aantonen dat de bestuurder vanaf maart 2020, toen hij via de vennootschap bestuurder werd, zijn wil niet meer kon bepalen vanwege dementie. De bewindvoerder brengt drie getuigen: de zoon, een adviseur en de bewindvoerder zelf. Zij schetsen een beeld van afnemende betrokkenheid, meegaandheid, korte aandachtsspanne en sociaal isolement tijdens een verblijf in Israël; na terugkeer in Nederland volgt een diagnose dementie. De zoon verklaart dat zijn vader feitelijk fungeert als stroman, steeds gemakkelijker geld beschikbaar stelt en zich telkens laat overhalen. De adviseur beschrijft passiviteit en een teleurstellend gebrek aan kritische zin. De bewindvoerder vertelt dat zijn grootvader sinds het overlijden van diens echtgenote geestelijk achteruitgaat, in isolement leeft en bij terugkeer in Nederland medisch onderzoek ondergaat waaruit dementie blijkt.

De rechtbank acht dit bewijs onvoldoende. Medische onderbouwing ontbreekt: er liggen geen verklaringen van behandelend artsen of een onafhankelijk deskundige over wils(on)bekwaamheid op en na 20 maart 2020. Ook een verklaring van de notaris ontbreekt. De verklaringen van de drie getuigen hebben bovendien beperkte bewijskracht, omdat zij nauw betrokken zijn en deels een eigen belang hebben. Daarbij geldt dat de notaris de bestuurder in 2018 bij de oprichting van de holding kennelijk handelingsbekwaam achtte. De geschetste achteruitgang toont kwetsbaarheid, maar bewijst niet dat de bestuurder in maart 2020 wilsonbekwaam was. Dat aanzienlijke bedragen naar de onderneming zijn gevloeid, kan even goed passen bij de wens zijn zoon te steunen. Het beroep op artikel 2:248 lid 3 BW slaagt daarom niet.

Matiging

Daarna beoordeelt de rechtbank de stelling dat de bestuurder op 11 mei 2021 als bestuurder is ontslagen, zodat matiging wegens korte duur op zijn plaats zou zijn. Volgens de verdediging vond een aandeelhoudersvergadering plaats en zijn notulen opgesteld en ondertekend. De rechtbank acht dat niet aannemelijk. In de administratie ontbreekt het originele of digitale bronstuk; er is geen aankondiging van de vergadering; bovendien ondertekende de bestuurder in 2022 nog een kredietaanvraag namens de vennootschap. De adviseur stuurde op 29 juli 2022 een e-mail aan een financier waarin de bestuurder nog steeds als zodanig staat vermeld. Dat strookt niet met een ontslag medio 2021.

Ook de verklaringen van de zoon en de adviseur overtuigen de rechtbank niet. De zoon legt niet uit hoe de handtekening van zijn vader onder de kredietovereenkomst terecht komt en heeft er belang bij dat zijn vader bestuurder blijft, omdat hijzelf vanwege een BKR-registratie moeilijker financiering kan krijgen. Dat een ontslag, zogenaamd vanwege gezondheidsproblemen, pas zestien maanden later bij de Kamer van Koophandel wordt

aangemeld, acht de rechtbank ongeloofwaardig. Tegen deze achtergrond levert de bewindvoerder onvoldoende tegenbewijs tegen het voorshands aangenomen feit dat de bestuurder ten tijde van het faillissement nog bestuurder is.

Slotsom

De rechtbank komt tot de slotsom dat de bestuurder zich niet kan disculperen en evenmin aanspraak heeft op matiging. Samen met de andere bestuurders is hij hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort. De rechtbank veroordeelt hen hoofdelijk tot betaling van het nader vast te stellen tekort en wijst een voorschot van € 950.000 toe. De wettelijke rente over het boedeltekort wijst zij af, evenals de vordering tot vergoeding van buitengerechtelijke kosten, omdat die onder het boedeltekort vallen.

J.E. van Nuland, augustus 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 09-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5012

Zaaknummer: C/13/732986

Rechters: S.P. Pompe

Advocaten: S. Bougrina en B. Wernik

Wetsartikelen: 2:248 BW